Pret straumi

Talsu baptistu draudzes izdevums
Nr.4 2017. gada aprīlis, maijs

Sarmīte Fībiga

Par piedošanu

„Tēvs, piedod tiem,
Jo tie nezina, ko tie dara!"
Tā, Jēzu, Tu pie krusta reiz sacīji.
Un nav svarīgi, vai zināja viņi,
Vai nezināja nekā no tā, ko dara.
Svarīgs bija tikai viens –
Šī sirds paraugstunda cēlā
Šodien priekš mums katra viena,
Kas apslēpta mīlestībā Tavā:
Piedot!
Tik tīrs, tik cēls un bezvainīgs
Tu kā dadzis biji farizeju acīs.
Kā akmeņu krusa pār Tevi
Bira apsūdzības smagas,
Švīkstēja pletnes ar svinu
Un pātagas ar kaula āķiem galos,
Tika galvā vainags uzspiests
Dzeloņains un nežēlīgi ass.
Un daudzi turēja
Par vajadzīgu Tev uzspļaut
Un kaut ko zaimojošu
Ņirgājoties pateikt...
Bet Tu klusēji...
Tu zināji, cik ļoti daudz
Vēl spēka vajadzēs,
Kad grēku daudzums
Par krustu smagāk vēl
Tavus plecus spiedīs
Miljoniem citu un arī
Manu grēku dēļ...
Par pagātni, tagadni
Un nākotni mūsu...
Tu klusēji...
Vai kaut kur vēl
Iespējams upuris tāds?
Tik tīrs, tik šķīsts,
Tik cēls un nevainīgs...
Vai kāds cits vēl to
Panest tā spētu?
Klusējot...un piedodot...

Mēs, kā cilvēki, zinām:
Cik viegli ir dusmot,
Un naidam vaļu ļaut,
Un nepiedot un rūgtumu
Sirdī savā krāt.
Bet daudz daudz vairāk
Spēka vajag, lai piedotu
Un, pretī nekā neprasot,
Pāri visam – mīlestību klātu.

Tā Jēzus darīja.
Un šodien spēku dod,
Lai mēs tā darītu.
Viņa paraugs mums ir dots,
Kas cauri gadu simtiem
No tālās senatnes
Tur kalnā Golgātā
Pie krusta skanēja:
„Tēvs, piedodi!"

„Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes."*Mateja ev.28:18*

Šie ir Jēzus vārdi, kurus Viņš sacīja mācekļiem pirms Savas uzņemšanas Godībā. Kāpēc šie vārdi bija nepieciešami? Lai pārliecinātu šaubīgos. „Un, kad tie Viņu redzēja, tie nokrita Viņa priekšā ceļos, bet citi šaubījās." (*Mateja ev.28:17*) Arī šodien ar šiem vārdiem ir jāpārliecina šaubīgos. Kad vērojam notikumus pasaulē, kur ir tik daudz ļaunuma, vardarbības un grēka, tad dažkārt ir grūti noticēt Jēzus vārdiem- „Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes."

Lai šos vārdus saprastu un piedzīvotu savā dzīvē, katram jāapzinās trīs lietas: ticība, apņēmība, paļāvība.

Ticība

*Vēstulē ebrejiem 11:6*rakstīts: „Bet bez ticības nevar patikt. Jo tam, kas pie Dieva griežas, nākas ticēt, ka Viņš ir un, ka Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā." Cauri Bībeles notikumiem redzam, ka šo ticību vajadzēja Dieva tautai, izejot no Ēģiptes verdzības, ganiem laukā, saņemot eņģeļu vēsti: „Jums šodien Pestītājs dzimis." (*Lūkas ev.2:11*), sievām pie kapa, dzirdot eņģeļu vārdus: „Ko jūs meklējat dzīvo pie mirušiem?" (*Lūkasa ev.24:5*)

Tikpat stipru ticību mums vajag katram, lasot vārdus: „Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes." (*Mateja ev.28:18)*

Vai mēs katrs varam apliecināt šādu ticību?

Apņēmība

Tad, kad ticība mūsos ir nostiprinājusies, tad tai jāsāk īstenoties ar apņēmību. Ko darīja gani, saņēmuši vēsti: „Jums šodien Pestītājs dzimis" ? Viņi, apņēmības pilni, teica: „Ejam tad nu uz Betlēmi raudzīt, kas noticis, ko Tas Kungs mums licis paziņot." (*Lūkasa ev.2:15*) Ko darīja mācekļi, dzirdot ziņu par tukšo kapu?"Un šie vārdi tiem izlikās kā pasaka, un tie viņām neticēja." (*Lūkasa ev.24:11*) Taču viņi bija apņēmības pilni pārliecināties par teikto. „Bet Pēteris cēlās un aizskrēja pie kapa." (*Lūkasa ev.24:12*)

Vai mums ir apņēmība pārliecināties par Svēto Rakstu patiesībām?

Paļāvība

„Jo ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām.” (*v.ebrejiem 11:1*)

Dažreiz tas nav viegli. Arī mācekļiem nebija viegli paļauties uz Jēzus teikto: „Bet palieciet jūs pilsētā, līdz kamēr tiksiet apģērbti ar spēku no augšienes.” (*Lūkasa ev.24:49*)

Pēc Jēzus augšāmcelšanās varas vīri un sabiedrība bija gatavi katru, kas runās vai liecinās par šo notikumu, sodīt ar visbargāko sodu- nāvi. Tomēr mācekļi paļāvās uz Dieva visvarenību un saņēma apsolīto.

Cik mēs esam paļāvības pilni uz Dieva apsolījumiem?
Lai Jēzus augšāmcelšanās atgādina mums katram turēt ticību, apņēmību un paļāvību uz To Kungu.

Svētīgus visiem Kristus Augšāmcelšanās svētkus!

Mācītājs Miervaldis Lindmanis

-------☼-------☼-------☼-------

Mums, 21. gadsimta kristiešiem, kas auguši kristīgā tradīcijā, pašsaprotami šķiet tas, ka Dievs mūs mīl, ka varam sacīt “Mūsu Tēvs Debesīs”, dziedāt Dievam dziesmas un teikt lūgšanas brīvā formā.

Vecajā Derībā cilvēki baidījās izrunāt Dieva vārdu, atšķirtība starp cilvēci un Dievu bija milzīga, dievkalpojumos kā pašsaprotama lieta bija upurēšana, kādam bija jāmirst.

Bet tad, Dieva sekotāji (Apustuļu darbos)- kārtīgi ebreji sanāk kopā privātmājās, nevis tempļos, un vēršas pie Dieva ar neformālo uzrunu „Abba”. Neviens neupurē, bet kopā lauž maizi un dzer vīnu, godinot, reiz par visām reizēm, nesto Jēzus upuri. Jēzus nopelns ir tas, ka Viņš darījis mūs Dievam mīlamus.

Jēzus stāsts ir svētku stāsts, mīlestības stāsts. Starp tumšo GolgātasPiektdienu un LieldienasSvētdienu ir diena, kura nav tik ievērojama baznīcas kalendārā –sestdiena. Šobrīd pasaulē mēs sava mūža dienas vadām Sestdienā, pārejas laikā.

Ausma Ēce pēc Filips Jensijs “Tas Jēzus, kuru nepazinu”, Izdevniecība Zvaigzne ABC 2015

Sievietes gāja uz Jēzus kapu, kur Viņš, pēc šausminošās krusta nāves, tika guldīts. Tātad, viņas bija ceļā pie Jēzus, vēloties vēl reizi būt Viņa tuvumā. Bet mērķa realizēšanai bija šķērslis- akmens, un tas bija ļoti liels. Sievietes pārņēma uztraukums par situācijas esamību- kaps bija slēgts un tajā nevarēs iekļūt. Viņās radās šaubas– vai būs kāds, kas palīdzēs novelt lielo akmeni, lai iekļūtu Jēzus kapā. Bet Dieva sūtīts eņģelis lielo akmeni bija jau novēlis, problēma bija atrisināta.

Kad sievām sirdī radās uztraukums un šaubas par to, kā viņas iekļūs kapā, lai svaidītu Jēzus miesas, viņas atradās ceļā. Arī mēs atrodamies ceļā-ceļā uz Mūžību. Arī mēs, lai sasniegtu nosprausto mērķi, satiekamies ar dažāda veida „akmeņiem”. Dažkārt mūsu priekšā uzrodas „uztraukuma un nemiera akmeņi”. Kā tiksim galā ar samilzušām problēmām mūsu finansiālajā un saimnieciskajā laukā? Kā varēsim atrisināt sarežģītos jautājumus sadzīvē, dažkārt savstarpējās attiecības ar citiem cilvēkiem? Un kur tajā brīdī atradīsies Jēzus? Vai Viņš mums palīdzēs, lai atkal sirdī iestātos miers?Bet Jēzus nav mūs atstājis, Viņš ir mums līdzās.

Iespējams, ka mūsu ceļojumu apgrūtina „rūpju akmens”? Rūpes par ģimeni, bērniem, mazbērniem, par ikdienas darbu un sadzīves lietām, par mūsu veselību un labklājību. Rūpes, rūpes, rūpes. Protams, mēs nevaram dzīvot bezrūpīgi, nedomājot par mums uzticēto darbu un pienākumu veikšanu. Un tomēr, cīnoties ar lielo „rūpju akmeni”, dažkārt aizmirstam nopietni rūpēties par savu svētdzīves kopšanu, nepamanot Jēzus klātbūtni.

Tad vēl mūsu kājas var aizķerties aiz „šaubu akmens". Vēl viena cīņa. Vai uzstādīto mērķi sasniegsim? Kāda būs rītdiena, ko tā mums atnesīs, vai spēsim stāties pretī negaidītiem dzīves pavērsieniem? Un vai Jēzus redz visu to, kas mūs uztrauc un nogurdina dvēseli? Bet Viņš vēlas, lai mēs pilnīgi visu uzticam Viņam.

Protams, mēs varam atrast vēl kādus citus „akmeņus", kuri aizšķērso šauro ceļu, rada grūtības un problēmas. Kur rast atrisinājumu tad, kad šķiet-esi palicis viens pārbaudījumos, rūpēs, sāpēs, nemierā? Atrisinājums ir vienīgi Jēzū.Viņš mūs vienus nekad neatstāj, tas mums ir apsolīts.

Sievas, aizejot pie kapa, ieraudzīja, ka lielais akmens bija novelts. Tas bija brīnums. Ieeja brīva un kaps tukšs! Eņģelis pavēstīja, ka Jēzus ir augšāmcēlies. Viņš ir dzīvs! Uztraukums, šaubas, rūpes bija zudušas. Tā bija Jēzus pagodināšanas diena.

Ko lai mēs darām ar saviem „akmeņiem", kad tie aizšķērso mūsu ceļu? Tad steigsimies pie Jēzus sirsnīgās, patiesās lūgšanās, noliekot visu smagumu pie Viņa kājām, izsakot savas šaubas, nespēku, bažas, nenoslēpjot savu nemieru un neziņu. Un tad, kad esam patiesi visu uzticējuši Jēzum, tad arī saņemsim savai dvēselei Viņa mieru. Mieru un prieku par gaidāmajām svētībām un palīdzību, zinot, ka tā būs Jēzus pagodināšanas diena mūsu dzīvē.

Mierpilnu Jēzus pagodināšanas dienu- Viņa Augšāmcelšanās dienu!

Vēsma

-------☼-------☼-------☼-------

Jēzus zina, kā tu jūties. Tu esi zem stobra savā darbā? Jēzus pazīst tavas sajūtas. Tev ir jāizdara vairāk nekā cilvēcīgi iespējams? Tāpat bija Viņam. Cilvēki no tevis paņem vairāk, nekā dod? Jēzus tevi saprot. Tavi pusaudži tev neklausa? Tavi skolnieki necenšas? Jēzus zina, kā tu jūties. **[M.Lucado]**

„Meklēt pareizajā vietā"

Āgenskalna baptistu draudzes mācītājs Edgars Mažis

"Ko jūs meklējat dzīvo starp mirušajiem? Šeit viņa nav, viņš ir augšāmcēlies!" (Lūkas ev.24, 5-6)

Eņģeļu jautājums sievām Augšāmcelšanās rītā ir jautājums ikvienam cilvēkam. Atšķirība ir tikai tāda, ka daudzi joprojām meklē Kristu nepareizajā vietā, savukārt citi Viņu ir atraduši un seko Viņam.

Vispirms ir svarīgi precizēt, kādu Kristu es meklēju?

Miris Kristus ir līdzīgs muzeja eksponātam. Varam to aplūkot, noklausīties vēsturisku lekciju par daudzām hipotēzēm par to, kas Viņš bija un Viņa esamību. Mēs varam ierakstīt savā prātā to kā informāciju: mūsu pasaule ir bagāta ar tādiem cilvēkiem kā Jēzus no Nācaretes.

Miris Kristus manā dzīvē neko ne pieliek, ne atņem. Viņš neko nevar izmainīt, jo ir miris. Kristus mācība ir ietekmējusi visu Eiropu, pasauli, arī Latviju, bet nepietiek vien ar šo atziņu, lai cilvēks spētu Kristus esamību izdzīvot savā dzīvē. Skaista ētika, par ko varam runāt, sapņot un pat censties pēc tās dzīvot, bet tā neatrisinās mūsu dvēseles tukšuma un nemiera problēmu. Viena no kristīgās dzīves vājuma pazīmēm ir garīga spēka un dzīvīguma trūkums attiecībās ar Kristu. Kaut kur dzīves skrējienā mēs to pazaudējam.

Sliktākais scenārijs – kad Kristus kļūst līdzīgs aizgājējam, par kuru runājam pagātnes formā, atceroties, ka mums ar viņu bijuši labi brīži. Nereti tāds ir kristietis, kuram vienīgā liecība par Kristu ir viņa stāsts par atgriešanos no grēkiem. Ar mirušu Kristu mūsu dzīvei nav perspektīvas, vismaz Mūžības skatījumā nē. Pagātne ir svarīga, lai apzinātos mūsu ticības saknes, bet mūsu šodiena – ticības augļi. Neviens cilvēks, pieejot pie augļu koka nejūsmo par

koka saknēm, bet gan meklē augļus. Kristieša augļi ir dzīvas attiecības ar Kristu un ikdiena kopā ar Viņu. Tas izklausās mazliet jūsmīgi, bet tā ir uz Kristu vērstas dzīves realitāte.

Nemeklē dzīvo pie mirušajiem! Nedari to arī šajos Kristus Augšāmcelšanās svētkos, kad baznīcās skan evaņģēlijs–Viņš ir augšāmcēlies! Tas ir stāsts par katra cilvēka augšāmcelšanos, kad piedzīvots Kristus tā, kā nekad iepriekš. Augšāmcelšanās, kad notiek cilvēka pārvēršana, nav jāgaida Lieldienu rītā, tā var notikt jebkurā tavas dzīves dienā.

Kur es meklēju Jēzu? Varbūt Viņš ir tikai kā atmiņu tēls manā pagātnē? Varbūt man nav bijusi vajadzība Viņu meklēt, jo es pats ar sevi labi tieku galā? Te nu ir mana cilvēciskā maldīšanās, domājot, ka Kristus man vajadzīgs tikai, lai man palīdzētu tikt galā ar visām nejēdzībām, ko esmu darījis. Nē, Viņš vēlas kaut ko vairāk. Kļūt par tavas un manas dzīves Kungu, kuru pielūdzu un kuram kalpoju visu savu dzīvi, jo **Viņš ir augšāmcēlies!**

Dzintra Š . -------☼-------☼-------☼-------

Dārgais Dieva Dēls, Jēzu!
Cik ļoti tev sāpēja brūces!
Par visu vairāk tev sāpēja-
Šķīstā un cēlā sirds.
Piedod, Kungs Jēzu Kristu,
Un māci, kā dzīvot tuvāko labā,
Kā mīlēt no visas sirds.
Jēzus uz mani un tevi sauc,
-Pasaulē neticības un posta vēl daudz!
Ja tev rūp arī citu bēdas,
Nāc cieši man blakus,
Nāc manās pēdās!
Ja sekosim Kristum,
Viņš kā spoža zvaigzne
Vienmēr priekšā redzams būs,
Ja sekosim Dieva Dēlam,
Dievs palīdzēs, Dievs svētīs mūs!

„Kristus krustā es saskatu trīs lietas:

Pirmkārt, aprakstu par cilvēka grēka dziļumu.
Nepārmetiet tā laika cilvēkiem, ka viņi piesita Jēzu krustā. Mēs esam tikpat vainīgi. Tie nebija tā laika ļaudis vai romiešu kareivji, kas Viņu pienagloja krustam, tie bija tavi un mani grēki, kas pieprasīja Viņa nāves upuri.
Otrkārt, krustā es redzu neizmērojamo Dieva mīlestību.
Ja kādreiz jums uzmācas šaubas par Dieva mīlestību, palūkojieties uz Krustu, jo, pie Krusta pienaglotais, ir Dieva mīlestības vēsts.
Treškārt, cauri Krustam iet vienīgais pestīšanas ceļš.
Jēzus sacīja: „Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva, kā vien caur Mani!" (Jāņa ev.14:6) Nav citas iespējas izglābties no grēka un elles kā vienīgi, pieņemot Krustā sisto Kristu. Ja būtu kāds cits veids, kā jūs izglābt, Viņš būtu to atradis. Ja sevis pārveidošana, laba, morāla un ētiska dzīve varētu jūs izglābt, tad Jēzus nekad nebūtu miris. Kādam jūsu vietniekam bija jāieņem jūsu vieta. Cilvēkiem netīk par to klausīties, jo tas aizskar viņu lepnumu un patmīlību.

Daudzi jautā: Vai es varu tikt izglābts, ja ievēroju Zelta likumu- dzīvoju pareizu un taisnu dzīvi? Vai dzīvojot pēc Jēzus priekšrakstiem? Vai ievērojot Jēzus mācības? Arī tad, ja cilvēks varētu izglābties, dzīvojot Jēzus mācībā, mēs tomēr būtu grēcinieki. Nevienam nav izdevies no dzimšanas līdz miršanai nodzīvot tā, kā to mācīja Jēzus. Mēs esam fatāli kļūdījušies. Mēs esam pārkāpuši baušļus. Mēs esam bijuši nepaklausīgi. Mēs esam grēkojuši. Ko mēs darīsim ar saviem grēkiem? Ir tikai viens ceļš: pienest tos pie Krusta, lai atrastu piedošanu.

„Piecas lietas, ko dod asinis"

Pirmkārt, tās mūs atpērk. (1.Pētera v.1:18-19)
Kristus krusta nāve atbrīvo mani no bauslības varas. Bauslība mani notiesāja, bet Kristus samaksāja sodu par manu nespēju izpildīt bauslību. Viss pasaules sudrabs, zelts un dārgakmeņi nekad nespētu mani izpirkt. Ko tie nespēja, izdarīja Kristus asinis.

Otrkārt, tās dod Dieva tuvumu. (v.efez. 2:12-13, v.rom. 8:1)
Atpirktais grēcinieks vairs nestāsies varenā Dieva tiesas priekšā, Kristus jau ir saņēmis viņa sodu.
Treškārt, tās dod mieru. (v.kolos. 1:20)
Pasaule nekad nepazīs mieru ar Dievu, sirdsapziņas mieru, dvēseles mieru, kamēr neatnāksiet pie Krusta un ticībā nepieņemsiet Kungu Kristu. Tur ir miera lielais noslēpums. Tas ir miers ar Dievu.
Ceturtkārt, asinis attaisno. (v.rom. 5:9)
Tās maina cilvēka stāvokli Dieva priekšā. Tā ir pāreja no vainas un lāsta uz piedošanu un pestīšanu. Grēcinieks, kas savus grēkus nožēlojis un saņēmis piedošanu caur Jēzus Kristus asinīm, atgūst visas debesu pilsoņu tiesības. (v.rom. 8:33-34)
Piektkārt, tās šķīsta. (1.Jāna v.1:7)
Svarīgākais vārds šajā Rakstu vietā ir visiem. Ne no daļas grēku, bet visiem grēkiem. Visi izrunātie meli, visi netīrie darbi, visa liekulība, iekāres pilnās domas- tas viss ir nomazgāts caur Kristus nāvi.

AUGŠĀMCELŠANĀS PATIESĪBA.

Uz šo patiesību balstās Dieva pestīšanas plāns. Bez augšāmcelšanās nevarētu būt pestīšanas. Augšāmcelšanās nozīmē:
Pirmkārt, ka Kristus neapšaubāmi bija Dievs.
Viņš bija Tas, par ko Viņš sevi dēvēja. Kristus bija Dievs cilvēka personā.
Otrkārt, tā nozīmē, ka Dievs ir atzinis un pieņēmis Viņa salīdzināšanas darbu pie krusta, kas bija nepieciešams mūsu pestīšanai. (v.rom. 4:25)
Treškārt, tā dod cilvēcei pārliecību par taisno tiesu. (v.rom. 5:19)
Ceturtkārt, tā nozīmē arī mūsu miesas augšāmcelšanos. (1.v.korint. 15:20,Jāņa ev.14:19)
Piektkārt, tā nozīmē, ka nāve un tās vara kādreiz tiks atcelta. Nāves vara ir salauzta un nāves bailes novērstas. (Psalms 23:4)
Bez Kristus augšāmcelšanās nevar būt nākotnes cerības.
Bībele apsola, ka pienāks diena, kur mēs vaigu vaigā satiksimies ar augšāmcēlušos Kristu un mums būs ķermenis, līdzīgs Viņa ķermenim.

„Vaigu vaigā Pestītāju redzēt, ak, kāds prieks tas būs!
Prieks, kad Tas, kas par mums mira, Jēzus Kristus redzams kļūs!
Redzēšu To vaigu vaigā, Viņu godā redzēšu!
Pielūgtu no svēto pulkiem, ķēnišķīgu, kronētu!"

BillijsGrehems(no grāmatas „Miers ar Dievu")

Klusā nedēļa

Pūpolsvētdiena.

Pūpolsvētdiena ievada Lielo jeb Svēto nedēļu ar Zaļo ceturtdienu, kad tika likti pamati Svētajam Vakarēdienam, Lielo piektdienu ar krustā sišanu, Kluso sestdienu un Kristus Augšāmcelšanās svētkiem. Pasaulē šo svētdienu sauc par Palmu svētdienu, nosaukumu gūstot no palmu zariem, kuri tika klāti uz ceļa, Jēzum iejājot Jeruzālemē. Tā ir diena, kad Jēzus tika sagaidīts kā uzvarētājs, glābējs ar godu un slavas dziesmām! Ļaudis bija noguruši no varas tirānijas un cerēja, ka Jēzus būs tas, kurš mainīs šo stāvokli! Pūlis kliedza: "Ozianna" un klāja drēbes uz ceļa.

Zaļā ceturtdiena.

Ceturtdienas vakarā Kristus ir pēdējo reizi kopā ar saviem mācekļiem pie galda un tiek iedibināts Svētais Vakarēdiens. Šajā vakarā savu pazemību Kristus apliecina ar kāju mazgāšanu mācekļiem, bet šķiet, ka mācekļi neapzinās brīža nozīmību. Šajā dienā draudzei var atkal pievienoties grēcinieki, kuri bija kā nokaltušie zari, bet nu, kļuvuši zaļojoši un spēcīgi nest augļus mūžīgajā Vīnakokā, lūdzot: "Es Tevi lūdzu, Kungs, pieņem mani pie Tava Svētā Mielasta galda! Esi man žēlīgs un māci man pazemību, Kungs!"

Lielā Piektdiena.

Tā Kunga krusta diena! Melnākā diena kristīgajā dzīves gājumā! Baznīcās tiek lasīts Kristus ciešanu apraksts un ļaudis tiek aicināti iedziļināties tajā, cik dārgi ir maksājusi cilvēces grēku izpirkšana. Ļoti daudz cilvēku no kristietības gaida dzīvi bez ciešanām un visu ilgu un vajadzību piepildījumu, viņi izvairās no krusta. Bet bez krusta nav uzvaras!

Klusā sestdiena.

Diena, kad dzīvojam atmiņās un pārdomās par piedzīvoto. „Mīļais, Jēzu, piedod man manus grēkus, sāpes pie krusta. Tu miri par mani, caur Savām mokām un bezvainīgām ciešanām, atpirkdams mani Mūžīgajai dzīvei! Dievbijība atver cilvēka dvēselē avotu, no kura plūst dzīvība un miers. Tas nomazgā visas cilvēka vainas, un tad piepildās Pestītāja vārdi: „Svētīgi sirdsšķīstie, jo tie Dievu redzēs."

Kristus Augšāmcelšanās Svētki.

Kristīgās draudzes galvenie svētki! Kristus Augšāmcelšanās ir mūžīgās dzīvības apsolījums visiem! VIŅŠ nogāja drausmīgu sāpju ceļu, lai apliecinātu uzvaru pār nāvi un cilvēkiem dotu cerību. Pasaulē nav miera, drošības sajūtas, daudzi kļūst neiecietīgi, naidīgi noskaņoti, vienaldzīgi. Viņu sirdīs nav miera! To var sniegt tikai ticība un paļaušanās uz Kunga žēlastību! Kristus Augšāmcelšanās notikums ir tas, kas dod cilvēkiem uzvaru pār grēku, nāvi un dāvā Mūžīgās dzīvības cerību!

Lai ciešanu nedēļā mums katram vienam ir laiks lasīt un lūgt, lai mierā un pārdomās mēs tiekam bagātīgi svētīti un iepriecināti, jo Kristus mūs ir izglābis!

Inguna.

Zemes spēks

Vai tikai dubļi un sniegs
Visus priekus mums liegs?
Nē, nāk pavasars, zemes un
saules, jā, Dieva spēks!

Cik neaptverams ir zemes spēks.
No sastinguma tā tagad mostas.
Caur akmens bruģi mazs asniņš dīgst
Un kapos šķirsts top pārvērsts pīšļos.
Un maza sēkla zemē veido koku
No viena grauda izaug vārpa.

Kaut es būtu tā zemes pika,
Kas nepieciešama dobei,
lai nepaliktu tā plika.
Kaut es būtu tā māsa draudzē,
Kas citiem ticību uz Dievu spēj audzēt
Un visus saprast, mīlēt, saudzēt.

Gunta M.

Dana sods

Dans iebāza savas aukstās, nemierīgās rokas bikšu kabatās. Viņš skatījās uz tiesnesi Skotu, kas sēdēja lielā krēslā starp diviem karogiem. Dans tiesnesi labi pazina. Viņš bija Dana svētdienskolotājs. Bet šī nebija svētdienskola. Tā bija satiksmes negadījumu tiesa. Cik stingrs un nopietns tiesnesis Skots izskatījās savā melnajā apģērbā! Dans neveikli mīņājās no vienas kājas uz otru. Viņš bija nobijies

„Tagad, Dan," laipni teica tiesnesis Skots, „izstāsti man visu, kas notika."

„Labi, tiesneša kungs, es ar velosipēdu braucu pa Medisona ielu. Un tur, jūs jau zināt, krustojumā ir luksofors. Tieši, kad es piebraucu pie krustojuma, parādījās sarkanā gaisma. Un es... es domāju, ka pagūšu pārbraukt. Tad tas notika. Liela mašīna brauca tieši man virsū. Es centos pagriezt riteni nost no ceļa. Es domāju, šoferis centās mani nesabraukt. Tā vietā viņa mašīna ietriecās citā mašīnā."

Dans apklusa un noklepojās.

„Es zinu, tas bija nepareizi, un man ir šausmīgi žēl. Es noteikti nekad vairs tā nedarīšu."

Tiesnesis Skots brīdi klusēja. Viņš domīgi skatījās.

„Tu zini, Dan, tādēļ, ka tu nepaklausīji likumam, tu iekļuvi avārijā. Protams, mēs esam pateicīgi, ka neviens nav cietis. Bet man nav izvēles, man jāuzliek tev sods par sarkanās gaismas neievērošanu. Tev jāsamaksā soda nauda – 15 latu.

„Piecpadsmit latu!" Dans iesaucās un nobālēja. „Piecpadsmit latu! Ko lai es tagad daru? Kā lai es to samaksāju?"

„Es zinu, ka tev nav naudas," tiesnesis Skots teica, „bet tas ir sods, kam jātiek nomaksātam" Lēni tiesnesis piecēlās no sava krēsla.

„Nāc, es tev iešu līdz pie kases lodziņa, kur sods jānomaksā," viņš teica.

"Šis ir Dans Jansons. Viņš ir parādā piecpadsmit latu par braukšanu pie sarkanās gaismas un avārijas izraisīšanu. Bet viņš to nevar samaksāt. Tādēļ," tiesnesis apklusa, iebāza roku kabatā un izvilka naudas maku, „es gribu samaksāt soda naudu viņa vietā."

Dans noslaucīja prieka asaras. „Pa-paldies, tiesnesi Skot," viņš stostījās. „Liels paldies!"

Tiesnesis uzlika roku Danam uz pleca. Viņš teica: „Dan, es gribu atgādināt tev par kādu daudz lielāku sodu, ko Kāds ir samaksājis tavā vietā. Dievs deva Savu Dēlu, lai Viņš nomirtu par mums. Mēs neklausījām Viņa svētajiem likumiem un nevarējām samaksāt sodu. Bet tādēļ, ka Dievs mūs mīl, Viņš sūtīja Jēzu samaksāt par mums. No kalendāra „Cauri 12 mēnešiem" 1999.gada

Z.Dzenīte

Saprast vēl labi nespējam
Stāstu par svētajām Lieldienām,
Tomēr, ja lielie priecājas,
Arī mums sirds viļņojas.
Saprast mēs gribam un mācīties,
Cik liels un varens ir mīļais Dievs.
Kristu no kapa Viņš uzcēla,
Tādēļ mums visiem dzīvība.

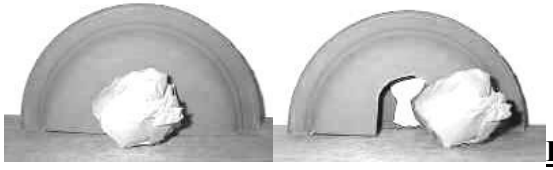

Eņģelis noveļ akmeni no Jēzus kapa

Materiāli: liels papīra šķīvis; melna guaša krāsa; pelēka guaša krāsa; papīra maisiņš; šķēres; skavotājs.
Instrukcija:

1. Paņemt papīra šķīvi, to pārgriež uz pusēm. Vienas daļas augšējo daļu nokrāso pelēku, bet otras puses apakšu brūnu.
2. Ar skavām abas šķīvju daļas saskavo kopā (skat. attēlā).
3. Pēc tam šķīvim vajadzētu stāvēt, pa vidu jābūt tukšumam.
4. Izgriez durvju vietu brūnajā šķīvja daļā. Un pie pelēkā šķīvja pielīmē baltu izgrieztu eņģeli, lai tas spīd cauri izgrieztajām durvīm.
5. Tad jāsamīca papīra maisiņš un jāaptin ar līmlenti, lai sanāktu bumbas forma.
6. Tad Jūs variet izspēlē stāstu - bērni noveļ akmeni no Jēzus kapa un tur ir eņģelis, kurš saka: "Viņš nav te, Viņš ir augšāmcēlies!

Krusta mīkla

Atrodi šādus vārdus:

Mācekļi
Nodeva
Golgāta
Krusts
Ērkšķi
Vainags
Tumsa
Nāve
Lieldienas

Jēzus
Jāzeps
Jērs
Marija
Augstpriesteris

								K	A	P	S	M						
								R	E	I	D	Z						
								G	S	E	Ķ	I						
								T	O	N	E	Ļ						
S	U	L	S	I	N	T	E	M	P	A	U	G	Š	Ā	M	C	Ē	L	Ā	S
D	N	O	D	E	V	A	I	N	A	G	S	A	I	Š	A	T	U	M	S	A
O	S	T	Ā	L	I	P	G	C	Ē	L	Š	Z	Ķ	Š	A	J	I	R	A	M
S	T	S	U	R	K	Ā	P	L	Ē	O	J	Ē	Z	U	S	I	R	T	P	O
								P	A	T	P	Š						
								A	K	S	S	A						
								O	M	O	M	O						
								G	E	V	Ā	N						
								O	N	S	C	A						
								L	S	A	E	D						
								G	I	N	K	Ū						
								Ā	R	E	Ļ	J						
								T	E	I	I	Ā						
								A	T	D		Z						
									S	L	S	E						
								Ē	E	E	L	P						
								R	I	I	Ē	S						
								K	R	L	D	R						
								Š	P	S	A	O						
								Ķ	T	T	V	M						
								I	S	S	E	I						
								K	G	U	I	E						
								Ē	U	R	D	T						
								R	A	K	R	I						
								G	J	Ē	R	S						

Meklēt var visos virzienos, arī pa diagonāli

Zagļi
Kaps
Pienaglots
Sist
Sods
grēki
Ticēt
Akmens
Šķēps
DievaDēls

Apmetnis
Augšāmcēlās
Naglas
Romietis

Pārsteigums mātei

„Kuš, Kristap!" Sandra nočukstēja savam jaunākajam brālim. „Es zinu, ko mēs varam darīt."

„Ko darīt?" skaļi jautāja Kristaps, paceldams acis no savas pasaku grāmatas.

„Šššš, mamma sadzirdēs," brīdināja Sandra, „es teicu, es zinu, ko mēs varam darīt."

„Kāpēc darīt?" „Tu zini," Sandra nepacietīgi čukstēja.

„Ak, jā, svētdien..."

„Es tikko dzirdēju, mamma teica tētim, ka šovakar viņai jāiet apciemot Ināras tanti. Mēs to varētu izdarīt, kamēr viņa ir projām. Tas nebūs ilgi.

„Labi!" Kristaps piekrita.

Tiklīdz māte aizgāja, Sandra sameklēja divas papīra lapas un zīmuļus, un krītiņus. Viņa salika to visu uz virtuves galda. Tad viņa sāka skaidrot: „Vispirms mēs pagatavosim kartiņu, kā man šodien mācīja skolā. Pārlocīsim papīru uz pusēm. Skaties, tā! Tad pārlocīsim to vēlreiz uz pusēm. Tagad mēs virspusē varam kaut ko uzzīmēt un izkrāsot. Vai arī mēs varam izgriezt kādu skaistu attēlu un to uzlīmēt uz vāka.

Sandra sāka zīmēt savādas puķes uz savas kartiņas. Kristaps meklēja attēlus vecos žurnālos. Beigās viņš atrada smaidošas sievietes fotogrāfiju, kas izskatījās līdzīga viņa mātei. Viņš uzmanīgi izgrieza attēlu un uzlīmēja uz savas kartiņas. Tad viņš paņēma zilo krītiņu un izkrāsoja rāmīti.

Drīz Kristaps un Sandra bija pabeiguši kartiņu vākus. Uz katras kartiņas viņi skaisti uzrakstīja tikai vienu vārdu: MĀMIŅAI.

„Es nesaprotu, kāpēc tu domā, ka ir tik jauki mums pašiem gatavot mammai Mātes dienas apsveikumus," neapmierināti teica Kristaps.

„Ne jau kartiņa ir īpaša," atbildēja Sandra. „Sevišķa ir dāvana, ko mēs ieliksim iekšā." Viņa atvēra savu kartiņu. Iekšpusē mēs uzrakstīsim savas dāvanas mammai. Mēs katrs varam viņai dot savu dāvanu. Piemēram, es rakstīšu savā kartiņā: *„Mīļā māmiņ, es dodu Tev savas rokas, lai divas nedēļas katru rītu saklātu Tavu gultu. Un es dodu Tev savas rokas, lai katru vakaru bez īgņošanās nomazgātu traukus. Sandra."* „Tu vari uzrakstīt savu dāvanu, ko tu vēlies darīt mammai. Kaut ko, kas palīdzētu viņai vai iepriecinātu viņu.

„Pielēca!" Kristaps domīgi košļāja savu zīmuli. Es uzrakstīšu: *„Mīļā māmiņ, es Tev dodu savas kājas, lai aizskrietu atnest lietas, kas Tev ir vajadzīgas. Un es Tev dodu savas rokas, lai saklātu savu gultu, un Tev tas vairs nebūs jādara."*

Svētais Vakarēdiens

Tuvojas Jēzus zemes dzīves noslēgums. Priekšā pats smagākais brīdis – cīņa Ģetzemānes dārzā un ciešanas pie krusta. Pēdējo reizi Jēzus kopā ar mācekļiem svin Pasha svētkus. Šajā vakarā, baudot Pasha svētku mielastu, Viņš dalīja Svēto Vakarēdienu, atstājot to kā iestādījumu Savai draudzei.

Cik mēs esam tajā iedziļinājušies un izprotam tā nozīmi? Es nezinu vai kāds to pilnībā izprot, bet pārdomām gribu līdzdalīt dažas domas no mācītāja Ilmāra Hirša grāmatas „Tajā naktī".

Vispirms mazliet par vēsturisko fonu. Pashā svētku pirmsākumi saistās ar Izraēla tautas iziešanu no Ēģiptes. Kad Ēģiptes valdnieks, neskatoties uz visām brīnuma zīmēm un mocībām, tomēr neizlaida Izraēla bērnus no savas zemes, Dievs pasludināja vēl pēdējo mocību, pēc kuras beidzot faraona stūrgalvība bija salauzta: visi Ēģiptes pirmdzimtie tiks nogalināti, bet izraēlieši tiks saudzēti. Dievs arī noteica veidu kā izglābties. Katram mājastēvam savai ģimenei bija jāizvēlas nevainojams gadu vecs aunēns vai kazlēns. Dzīvnieku nokāva starp saules rietu un tumsas iestāšanos. Ar nokautā dzīvnieka asinīm notraipīja durvju palodas, un pēc tam neviens vairs nedrīkstēja iziet ārā pa durvīm. Pashā jēru cepa un ēda kopā ar neraudzētu maizi un rūgtām zālēm. Kamēr izraēlieši piedalījās Pashā mielastā, Dievs nogalināja visus Ēģiptes pirmdzimtos, bet izraēlieši tika pasargāti Pashā jēra asiņu dēļ. Pashā jērs tika nonāvēts, lai glābtu Izraēlu. Tā bija priekšbilde uz Jēzus upuri pie krusta. Tūlīt pēc Pashā nakts sekoja Neraudzētās maizes svētki, kas ilga septiņas dienas, kuru laikā drīkstēja ēst tikai neraudzētu maizi. Lai arī nākamās paaudzes neaizmirstu Dieva brīnišķīgo tautas atbrīvošanu no Ēģiptes verdzības, Dievs Savos likumos noteica katru gadu svinēt Pashā svētkus savienojumā ar Neraudzētās maizes svētkiem. Neskatoties uz zināmām formas izmaiņām, Pashā svētki arī Jēzus laikā bija paši lielākie un svinīgākie ebreju svētki... Caur lauztās maizes ēšanu un dzeršanu no „svētības" biķera maltītes dalībnieki tika iekļauti Dieva aprūpē. Maltīte tika saprasta kā sadraudzība ar Dievu un līdzdalība pie Viņa svētībām.

Šī mielasta laikā, Jēzus sniedz mācekļiem maizi un vīnu īpašā veidā. Jēzus vārdi par maizi un vārdi par biķeri piedāvā mācekļiem vienu un to pašu

dāvanu, proti, Jēzu pašu. Jēzus mācekļiem piedāvā pats Sevi. Ne tikai daļu no Sevis, Savu mācību, bet visu Sevi kā nedalītu un nepelnītu dāvanu. Ar vārdiem „tā ir Mana miesa" un „tās ir Manas asinis" Jēzus pēdējā vakarā pirms Savas nāves uzrunā katru Savu mācekli unapsola ikvienam daļupie Viņa vietnieciskās nāves. Tā kā visi saņem vienu un to pašu dāvanu, tas pamato viņu sadraudzību savā starpā.

„Es eju nāvē kā patiesais Pashā upuris" – tā netieši saka Jēzus vārdos par maizi un biķeri. Pieņemiet Manu upuri! Dzīvojiet no Manas nāves un augšāmcelšanās spēka! Visi ir ieaicināti. Visi var tikt iekļauti vienā miesā.

Tālāk minēšu grāmatā iekļautus citātus no citiem mācītājiem.

„Ar Tā Kunga nāves pieminēšanu vien Svētā Vakarēdiena saturs vēl nav izsmelts. Pieminēšanai vien nav vajadzīgs akts. Mūsu Kungs, ar saviem mācekļiem turēdams mielastu, tiem deva iespēju iejusties savas dvēseles pārdzīvojumā, un tas bija tāds: mūsu Kungs, jau pie galda sēžot, izjuta, ka viņa miesa top lauzta, Viņa asinis top izlietas. Tāpēc arī vārdi: „Tā ir Mana miesa,...tās ir Manas asinis." Un draudzē šis iestādījums mums tiek dots, lai iejūtamies notikumā, kas tālu no mums pagātnē, t.i., lai iejūtamies uz brīdi mūsu Kunga pārdzīvojumā. Šādā brīdī Jēzum nācās redzēt savu mācekļu garīgo trulumu, viņu seklumu, kas izpaudās savstarpējā mērošanā, kurš lielākais. Vai mums, iejūtoties mūsu Meistara stāvoklī, tad arī neatdarās acis uz mūsu trulumu, uz mūsu seklumu un patmīlību? ..." *Mācītājs Jānis Rīss*

„Pie iestādījuma ticīgiem būtu jānāk ar svētbijību un dvēseles trīsām. Kur draudze ir sapulcēta patiesā Dieva un Kristus pielūgsmē, kur tā pulcējas ap savu galvu Kristu, tur saskaņā ar evaņģēlija vārdiem pats dzīvais Kristus, kaut arī neredzamā veidā, ir draudzes vidū." *Mācītājs Alfrēds Pētersons*

„Maize un vīns ir tikai Jēzus Kristus miesas un asiņu simbols. Tos jābauda Viņa un Viņa ciešanu piemiņai. Šādu piemiņu Svētais Gars svētī ticīgā dvēselē, jo caur to tas manto sevišķu žēlastību un spēku un sajūt Tā Kunga klātnību. Bet tas viss notiek gluži garīgā veidā, bez kāda materiāla jēdziena sakarā ar maizi un vīnu, ko bauda.

1. Tas ir mielasts, caur ko pieminam Tā Kunga ciešanas mūsu grēku dēļ.
2. Maize un vīns ir tie redzamie un taustāmie simboli no Jēzus Kristus lauztās miesas un izlietajām asinīm pie krusta koka mūsu labad.

3. Tas ir sēru un sāpju mielasts, Kristus grūto ciešanu labad.
4. Tas ir arī prieka un pateicības mielasts par Kristus lielo mīlestību un brīnišķo un gluži brīvo pestīšanu. Šis ir īsts mīlestības zvērests, ko Tas Kungs ar savām asinīm ir parakstījis.
5. Tas ir arī cerības mielasts, jo caur to mēs pasludinām Kristus otro atnākšanu. Šo mielastu baudot, mēs skatāmies atpakaļ uz krustu un arī uz priekšu – uz troni.
6. Tas ir brāļu sadraudzības mielasts. Baudīdami no vienas miesas un no vienām asinīm, mēs topam sasaistīti ar brāļu mīlestības saitēm. Pie šī mielasta nedrīkst šķelšanās, ienaida un uzpūtības gars valdīt, bet gan Kristus Gars, kādu Tas parādīja pie krusta.

Mācītājs Rihards Iņķis

No Ilmāra Hirša grāmatas „Tajā naktī"

Jēzus ņēma maizi, svētīja, pārlauza. Te ir Jēzus darbība tīri parastā nozīmē, bet te ir arī svētīts simbols. Viņš tapa pie krusta lauzts, un lauztais Kristus ir tas, kas svētī pasauli. Arī tev un man Dieva brīnišķīgā nodomā un svētumā jātop lauztam, lai tad mēs taptu par svētību dzīvei.

Lauzts kviešu grauds top par barību izsalkušajiem. Lauztais Jēzus pie krusta top par dzīvības maizi visai pasaulei un arī mums šodien. Jēzus lieto lauztos, un tie atnes svētību pasaulei.

„Ņemiet un ēdiet, tā ir Mana miesa." Mūsu Kungs nevar mums garīgās patiesības citādi izskaidrot, kā ar zemišķām līdzībām, simboliem. „Ņemiet un ēdiet." Tas ir, uzņemiet sevī. Kā maize uzņemta mūsu ķermenī, top par mūsu miesas būtisku sastāvdaļu, tā Kristum jātop par mūsu personības miesu un asinīm. „Mana dzīvība ir Kristus." Fil.1,21

Mācītājs Arvīds Vasks (No grāmatas „Vairo mums ticību")

Apkopoja Eunika

Dubultīgi svētki

„Es Esmu Augšāmcelšanās un Dzīvība, kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs, un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam.” Jāņa ev.11,25

Izskatās, ka ziema ir sākusi galīgi kapitulēt, pavasaris drošiem soļiem ienāk dabā un visā, kas ap mums.. Kad rakstu šīs rindiņas, aiz loga brīnišķīgi skaists laiks, spīd saule, čivina pamodušies putniņi, uzziedējušas sniegpulkstenītes. Arī ap sirdi paliek tā priecīgāk, jo aukstums jau kļuvis tāds kā apnicīgāks.

Līdz Kristus Augšāmcelšanās svētkiem vēl ir teju mēnesis, bet noskaņa jau ir. Man pašai šie svētki ir dubultā un ļoti nozīmīgi, jo šajā laikā esmu „cēlusies augšā” līdz ar Kristu.

Savu atgriešanās stāstu jau esmu stāstījusi vairākkārt draudzē, taču manā sirdī šis laiks ir un paliek ļoti nozīmīgs un svarīgs. Esmu „jaunpiedzimis” Dieva bērns jau turpat 40 gadus un bezgalīgi esmu par to pateicīga savam Debesu Tēvam. Dievs mani spēcīgi uzrunāja tieši šajā laikā, un Lieldienu dievkalpojuma rītu pirms 38 gadiem uzskatu par savas atjaunotās ticības dzīves sākuma punktu. Šī ir laika robeža, kad varu teikt „pirms” un „pēc”. Pirms tam es zināju par Dievu, pēc tam es iepazinu savu Glābēju un iemīlēju ar visu savu sirdi, prātu, dvēseli un spēku!

Visus šos gadus Dievs mani un manu ģimeni ir nesis uz Savām Rokām un vēl joprojām to dara. Viņa mīlestība ir neaptverama, un Viņa žēlastība ir neizmērojama!

Kas es būtu bez Viņa? Nekas – tikai nožēlojams ceļa puteklis, bez cerības. Ja man dzīvē ir ar ko lepoties, tad tas ir tikai un vienīgi ar to, ka man ir tāds Kungs,- Varenais Godības Ķēniņš!

Šajā sakarā gribu dalīties ar kādu dzeju, kura mani ļoti uzrunāja. Autoru nezinu.

Mudra

Kas nonāvēja Jēzu?
Kāpēc bij jāmirst Tam?
Kāpēc Viņš nāvē gāja?
Kurš vainīgs ir? – es vēlos zināt to.
Vai jūdu vaina tā?
Jo augstprātībā kliedz tie:
„Krustā sitiet mūsu Ķēniņu!”
Un Mesiju, pret prastu zagli mainot,
Tā noraidīja Dieva Valstību.
Vai vainīgs gubernators Poncijs Pilāts,
ka netaisnīgu tiesu sprieda?
Un, redzot Pestītāju bezvainīgu,
Viņš tomēr gļēvulīgi novērsās...
Varbūt, ka tā ir Romas karavīra vaina,
Kurš dzina naglas Rokās glābjošās?
Viņš,- ērkšķu kronēts, izsmiets, šaustīts
Un visu atstumts, krustā mirst.
Es zināt vēlos to: kas nonāvēja Jēzu?
Kurš vainojams ir noziegumā zemiskā?
Kāpēc bij jāmirst Tam? Kāpēc Viņš nāvē gāja?
Kurš vainīgs ir? – es vēlos zināt to.
Jo vairāk domāju par Jēzu, Viņa nāvi,
Par to, ka visi mani grēki Viņa plecos gulst,
Es saprotu, ka velti meklēt citur vainu,
Jo manis dēļ ir nests šis upuris.
Es nejautāju vairs, es zinu,
Par visu beidzot esmu skaidrībā,
Es – elli pelnījis, bet sodu cieta Jēzus,
Lai būtu es ar Viņu godībā!
(autors nezināms)

Kāds mani nosauca par fanātiķi Kristus dēļ…un lai!

Es par to nekaunos…

Kristus jau teica, ka tā būs, ka mani ne vienmēr sapratīs...Uz ko gan es ceru, ja pat manu Kungu "ticīgie" nosauca par sātana kalpu…par iedomīgo, sakot, kā gan no Nācaretes var nākt kas labs…Tik ļoti gribas šai pasaulei cerību iedot, to sasildīt, ceļu uz Debesīm parādīt…bet tas nav manos spēkos. Tik kopā ar Kristu viss iespējams! Izsmieklu, ironiju, atstumtību…arī mans Kungs to pacieta, daudz vairāk vēl …Viņš–taisnais par netaisniem, piedodošais par tiem, kas nevēlas piedot,Visuma Radītājs izpleta savas rokas pie krusta, lai rādītu, cik ļoti mūs mīlēja. Un pats neloģiskākais, man šķiet, ka arī par tiem, kas Viņu apsmēja, izsmej un vēl daudz sāpinās, Viņš arī mīlestībā no krusta nolūkojās.Nekādos loģikas principos, filozofiskās mācībās un zinātnes atzinumos to neviens nespēs izskaidrot. Tā ir dievišķa mīlestība, kas sagrauj neticības kalnus un atver jaunu pasauli. Pasauli, kurā uzvar mīlestība…Jo Dievs IR mīlestība…Un lai mani sauc par fanātiķi, trako vai muļķīgo…viss ir tā vērts, lai tikai pasaule sastaptu Viņu, manu Kungu un Glābēju…un kas zina…varbūt kādu dienu izsmējējs pievienosies šim "fanātiķu", "trako" un "muļķīgo" pulkam un teiks:

Esmu vislaimīgākais cilvēks pasaulē!☺

Kristīne Vecbērza

„Kristus augšāmcēlies!" Brīnišķīga vēsts. Dzīvība ir uzvarējusi nāvi, šo lielo Cilvēces ienaidnieku. Kā pavasara saules stari salauž ledu, un no zemes spraucas pirmie ziedi, tā Kristus Augšāmcelšanās spēks ienes jaunu dzīvību mūsu dzīvēs. Kopsim šo dzīvību! Padomāsim, varbūt vēl kādas vecās lietas traucē tai augt.

Mēs darām daudz jaukas un labas lietas, bet vai mums nepietrūkst dziļuma?Mt.7,24-27

Mēs nezinām, kas mūs sagaida rīt, pēc mēneša vai gada. Pasaule virmo, ļaunums aug... Mēs daudz ko neizprotam no apkārt notiekošā, jo neredzam kopsakarības, neredzam garīgo pasauli, kas slepeni ietekmē un vada notiekošo. Jā, Dievs visu kontrolē, paļāvība uz Viņu dod drošību, tomēr... Vai dažreiz arī mūsu domas netiek iespaidotas?

Mēs dzīvojam mierā un drošībā, bet, ja pēkšņi mainītos situācija, un arī mūsu valstī sāktos vajāšanas, karš vai dabas katastrofas, kā tas notiek daudzās pasaules vietās. Vai esam tam gatavi? Vai daudz kas, pēc kā tiecamies šodien, ko darām, nekļūtu mazsvarīgs? Vai būsim sakrājuši visvērtīgāko?

Es domāju par sevi. Vai esmu norakusi visu lieko, mazvērtīgo? Vai esmu tik cieši pieķērusies Jēzum, ka man pietiek ar Viņu vien? Jēzus mūs mīlēja, tik ļoti! Skatoties uz Viņa mīlestības dziļumu, ko Viņš pierādīja, atdodot Sevi visu, pilnīgi visu, mana mīlestība liekās tik maza un nepilnīga. Tomēr Jēzus mīl vēl joprojām, mīl tikpat spēcīgi. Viņš aicina: „Mīļais bērns, dziļāk roc!"

Ja es tagad peldu seklumā, izniekoju savu laiku mazvērtīgām lietām, kur es ņemšu drosmi, spēku un padomu tad, kad visi līdzšinējie pamati grūs?

Vai spēšu paļauties uz Dievu bezcerīgā situācijā, vai spēšu nostāties Jēzus pusē, pat zaudējot dzīvību? Cik dziļi mēs rokam šodien?

Vai nav mūsu mājās kādas lietas, kurām tur nevajadzētu būt? Vai nav mūsu dzīvē kādas tradīcijas, kuru izcelsme sakņojas pagānismā? Vai mēs reizēm nespēlējamies ar nopietnām lietām, neapjaušot, cik reāla ir garīgā pasaule. Lūgsim, lai Svētais Gars uzrāda, kas ir tā lieta, ko Viņš nevēlas redzēt vai dzirdēt mūsu namā. Lūgsim nopietni ar gatavību šķirties no visa, ko Viņš uzrāda. Noraksim visu, kas traucē augt Jaunajai Dzīvībai, ko Dievs mums ir dāvinājis! Kristus ir augšāmcēlies – dzīvs!

Eunika

Prasme novērtēt!

Divas draudzenes satikās patērzēt un iedzert kafiju.

Viena sūdzas otrai: „Mamma man ļoti bieži zvana un aicina pie sevis papļāpāt. Taču es apciemoju reti, un reizēm pat šķiet, ka nevaru viņu ciest. Tu jau zini, kādi ir veci cilvēki, vienu un to pašu stāsta tūkstošiem reižu, turklāt man pietiek, par ko lauzīt galvu- darbs, puisis, draugi."

„Es gan," sacīja draudzene, „ar savu mammu sarunājos bieži. Ikreiz, kad man ir skumji, dodos pie viņas. Kad jūtos vientuļa, kad mani kaut kas nomāc vai jāuzkrāj spēki, apciemoju mammu un pēc tam man kļūst mierīgāk ap sirdi."

„Oho!"" otra īgni secināja, „tu esi daudz labāka par mani."

„Tici, vai ne, bet esmu tieši tāda pati," skumīgi atbildēja draudzene, „es mammu apciemoju kapos. Viņa nesen nomira. Kad mamma vēl bija dzīva, arī es nepavadīju laiku kopā ar viņu un domāju tāpat kā tu. Tu nespēj iedomāties, cik ļoti man pietrūkst mammas, un cik ļoti man viņu vajag tagad, kad ir jau par vēlu. Mācies no manām kļūdām, ja vari. Sarunājies ar savu mammu, kamēr viņa vēl ir kopā ar tevi. Novērtē mammas klātbūtni, pievērsies labajām īpašībām, kas viņai, bez šaubām, piemīt, un mēģini ignorēt kļūdas vai tās rakstura iezīmes, kas tev nepatīk. Negaidi mirkli, kad stāvēsi pie mammas kapa. Jo tad līdz sirds dziļumiem izjutīsi sāpes, ko sagādā apziņa, ka zaudēto atgūt nav iespējams. Un šo tukšumu aizpildīt tu vairs nevarēsi. Nepieļauj, ka ar tevi notiek tāpat kā ar mani."

Pa ceļam uz darbu jaunā sieviete pārdomāja draudzenes vārdus. Ienākusi birojā, viņa teica sekretārei: „Lūdzu, sazinies ar manu mammu. Zvanītājus ar mani nesavieno un izmaini šīs dienas grafiku, jo atlikušo dienas daļu es veltīšu viņai."

Autors nezināms

Mātes sirds

Jūs katrs man mīļi,
Bet katrs -
Nedaudz pa savam;
Par katru savureiz
Sirds mana trīcējusi.
Kaut visi jau esat
Savā lielajā dzīvē,
Tomēr mātei
Jūs allaž bērni būsiet:
- Kā kādreiz,
Tā arī šobrīd,
vienmēr tā būs -
Dievs kādām neredzamām,
Bet ciešām saitēm
Saistījis visus mūs.

Es lūdzu: nebrīnieties
Par manu jūtīgo sirdi
Ka acīs man
smaidi un smiekli
Dažkārt aši mijas ar asarām
- Nu gan jau jūs paši
Tādas piedzīvosiet
Pēc daudzām vasarām,
Kad jūsu bērni
Savā lielajā dzīvē būs,
Tad jau daudz labāk
Manu mātes sirdi
Sapratīsiet, mīļie jūs!

Dzintra Šņoriņa

M.Dakne
Tev, Dievs, mēs slavu, pateicību nesam,
Tu tas, kas mūsu ceļus zin un redz.

16.maijā

varēsim sveikt mūsu draudzes locekļus

Kaivu un Verneru Kļaviņus

25.gadu kāzu jubilejā!

SUDRABKĀZĀS!

16.05.1992.-16.05.2017.

Sveicam dzimšanas dienā un jubilejā

			dzimšanas diena		jubileja	kristības (gads)
1	Linda	Vegnere	1.	maijs		1997.
2	Mudīte	Kļava	2.	maijs		1975.
3	Māra	Upleja	3.	maijs		2011.
4	Juris	Grigorjevs	4.	maijs		2016.
5	Ilze	Sproģe	5.	maijs		1995.
6	Sanita	Vegnere	5.	maijs		1997.
7	Raimonds	Liņģis	6.	maijs		1997.
8	Ārija	Mandelberga	8.	maijs	83	1993.
9	Sanita	Roģe	8.	maijs		?
10	Artis	Upners	8.	maijs		1997.
11	Tabita	Tīsa	9.	maijs		2004.
12	Ilona	Petrevica	10.	maijs		2016.
13	Elmārs	Gitendorfs	12.	maijs		1991.
14	Raimonds	Sproģis	12.	maijs		1999.
15	Anete	Šteinerte	12.	maijs		2011.
16	Ruta	Reinberga	14.	maijs		1995.
17	Laura	Dīriņa	15.	maijs		2001.
18	Sandra	Gerca	15.	maijs		2014.
19	Zintis	Haberkorns	15.	maijs	30	2006.
20	Rudīte	Lamberga	16.	maijs		1995.
21	Jānis	Sudmalis	17.	maijs		1995.
22	Sandra	Gerlovesa	18.	maijs		2005.
23	Gunita	Sudmale	19.	maijs		1998.
24	Santa	Grīnvalde	20.	maijs		2002.
25	Dzintra	Līmeža	20.	maijs	81	1994.
26	Dzidra	Zamerovska	23.	maijs	87	1984.
27	Marija	Fīlupa-Pīlupa	24.	maijs		1995.
28	Verners	Brāķeris	24.	maijs	81	1991.
29	Dzintra	Šņoriņa	28.	maijs		1996.
30	Agita	Dzirkale	29.	maijs		1958.
31	Valdis	Tālbergs	30.	maijs		?
32	Artūrs	Reinholds	31.	maijs		2010.
33	Arita	Veļikanova	31.	maijs		1993.

Sveicam dzimšanas dienā un jubilejā

			dzimšanas diena		jubileja	kristības (gads)
1	Rūdolfs	Dzirkalis	1.	jūnijs		2012.
2	Andris	Šņoriņš	2.	jūnijs		1999.
3	Mudra	Putniņa	3.	jūnijs		1968.
4	Juris Roberts	Ēcis	6.	jūnijs		2011.
5	Gatis	Leja	12.	jūnijs		2007.
6	Jānis	Vegners	14.	jūnijs		1965.
7	Marta	Neilande	15.	jūnijs		2011.
8	Tabita	Freivalde	17.	jūnijs		1958.
9	Vineta	Leimane	18.	jūnijs		1994.
10	Aiga	Spuļģīte	18.	jūnijs		1999.
11	Jānis	Ēcis	21.	jūnijs		1981.
12	Rudīte	Meiere	26.	jūnijs		?
13	Agita	Gitendorfa	27.	jūnijs	87	1996.
14	Elizabete	Gleglu	28.	jūnijs		2014.
15	Signe	Podniece	28.	jūnijs	20	2012.
16	Zanda	Konošonoka	29.	jūnijs		1990.
17	Modris	Robiņš	30.	jūnijs	50	1996.

otrdienās Lūgšanu vakars plkst.19.oo mazajā zālē

trešdienās Kora mēģinājums plkst.19.3o mazajā zālē

ceturtdienā Mācītāja pieņemšana plkst.15.oo-17.oo mazajā zālē

Nedēļas dievkalpojums plkst.19.3o mazajā zālē

mēneša 2. un 4.piektdienāTematiskais vakarsplkst.18.oo mazajā zālē

mēneša 3. piektdienā „Laiks sievietēm" plkst. 18.oo mazajā zālē

mēneša 2.un 4.sestdienā Jauniešu vakars plkst.18.oo mazajā zālē

svētdienās Rīta lūgšanas plkst.10.oo mazajā zālē

Dievkalpojums plkst.11.oo lielajā zālē

Svētdienskolas nodarbības mazajā zālē

mēneša 3. svētdienā Māsu sadraudzība plkst. 14.oo mazajā zālē

mēneša 4.svētdienā Ceļojumu vakars plkst.18.oo

Sekojiet līdzi ziņojumiem.

„Atvainojamies par kļūdaini uzrakstīto gadu iepriekšējā
draudzes izdevumā „Pret straumi."Eunika, Vēsma"